

BALLAR A SITGES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ : SITGES : trimestre, 1'75 pessetes
 ESPANYA: any, 8 ntes.: AMERICA: id., 2'75 pesos (or)
 ANUNCIS. ESQUELES, REMESOS I RECLAMS
 segons tarifa establerta i a preu convencional.

REDACCIO I ADMINISTRACIO: PARELLADAS, N.º 24.
Telefon n.º 367

Els treballs es publiquen baix la exclusiva responsabilitat
 dels respectius autors. No 's retornen els originals.

Més de les eleccions...

Falsetats en les llistes...

Repetim'ho : A pesar de la infàmia de l'altra banda de Calaforn; a pesar de les *habilitats* de l'homenet galeno, de les coaccions de l'Alcaldia i de la compra de vots, si les llistes haguessin sigut fetes no més que amb decència, s'hagueren guanyat pels «anticonvulsionistes», les últimes eleccions municipals.

Figuraven en les mateixes, entre molts altres, els següents vots, *illegalment* inclosos : Pere Julià Masó, Josep Vidal Vidal, Josep A. Servet Servet, Josep Comas Planas, etc., que al ferse les llistes vigents no figuraven en el Padró de veïns ni tenien els dos anys de residència.

Alguns, com En Vidal, no més feia uns vuit mesos que havia vingut de Cuba; i no obstant la falsetat comesa pel Cacic, tots ells votaren sense cap escrúpol de consciència.

En canvi, el Sr. Ventura, amb tota la mala fe, va excloure a quatre veïns de Garraf que no s'han mogut mai del poble; an En Joaquim Cusiné, que fa més de 5 anys que vingué de Cuba; a l'Aleix Marimón, de 29 anys i fill de Sitges; an En Junyent... ¡Tots del segon districtel!

Per a posar fi a aquestes criminals falsificacions, es fa precisa l'operació quirúrgica de que parlàvem en altra ocasió.

I totes les persones decents del poble ho troven natural.

Dos incapacitats

En vista de las coaccions escandaloses comeses en les eleccions darreres, de la vergonya de Vall-

carca i sobre tot de les infames falsetats de les llistes, en les que es va *robar* el dret electoral a gran nombre de amics nostres, tot lo que va fer perdéssim les eleccions per *onze vots*, quan legalment teníem de guanyar de més de 50; alguns electors, exercint honradament un dret i veïllant per l'imperi de la llei, han presentat dues reclamacions, fonamentades amb irrefutables proves, demanant la incapacitat dels regidors electes Srs Vidal i Matas.

En Vidal no pot ser regidor, per quant la llei Municipal i altres disposicions posteriors prescriuen terminantment que per ser elegible es necessita tenir una residència *fixa i continuada* de més de 4 anys, i és sabut que En Vidal vingué de Cuba, ont residí més de 10 anys, pel Agost de 1920, i no constava inscrit en el anterior Padró de veïns que regí fins al Juny de 1921, ni en el de cèdules ni llistes anteriors.

Per una de les *ingeniositats* del cacic se l'inscrivé a les llistes electorals confeccionades pel Abril de 1921, és a dir als 8 mesos de ser a Sitges, quan per ser elector se necessita al menys 2 anys de vehinatje.

Els comentaris que 'ls fassi el públic.

En quant an En Matas, diu l'article 43 de la llei Municipal: En ningún caso *pueden ser concejales*: Los que directa o indirectamente tengan parte en servicios, contratas ó suministros dentro del termino municipal por cuenta de su ayuntamiento, de la provincia o del Estado».

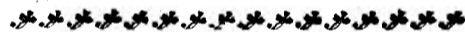
Es públic i notori que En Matas té 'l contracte amb l'Hospital

municipal de Sant Joan Baptista, del servei de cotxes fúnebres, contracte firmat amb el que fou memorable Alcalde Excm. Sr. D. Francisco Batlle i Gené (e. p. d.) en 1907, i pel que té de cedir al Hospital el 25 per 100 de l'import de cada servei.

L'assumpte doncs és claríssim.

La culpa de tot això la té En Julià, que a pesar de ser tant *enllettrat i llicenciat*, no sapigué preveure que 'ls dos podien ser incapacitats, quan ja es deia casi publicament dies avans de les eleccions.

La tramitació d'aquestes incapacitats és la nota del dia, i no cal dir amb quina expectació s'espera el desenllàs.



Agafeu-los!...

Era el dia de les eleccions, a les 12 de la nit, hora de bruixes i follets.

El cacic junt amb alguns comparets de tertúlia diària, passava per un carrer cèntric, tot fregant-se les mans de gust pel *gran* triomf de les votacions.

La fosca era complerta i imponent (ja se sab que s'estalvia la llum); la hora misteriosa i no se sentia ni una mosca, fora del glapir de satisfacció del Sr. Ventura.

De sopte una veu tètrica de ultra-tomba fendí l'espai i un crit de «Agafeu-los» feu botre al grop caciquista.

Miraren esverats i no veieren ningú, ni a cel ni a terra, i plens de pànic, s'allunyaren més que corrents, amb forta tremolor de cames cap a casa del comparet. Per més indagacions que 's feren no es sapigué de ont procedia aquella veu detonant.

L'endemà el grupet caciquista, tement que s'repetí l'espectacle, anaven eecoltats per alguns serenos i fanàtics, tots amatents a veure si es repetia aquella veuarra.

Ja quan casi estaven convençuts de que no passava res, altra volta se sentí potent i ferma un «Agafeu-los» que feia feredat.

I quín pànic, Mare de Déu! Ens diuen que algú es desmaià, i que la guarda pretoriana recercà per tots els contorns, sense que's trovés ni rastre...

El dia següent es cridà a alguns pacífics vehins, fént-los hi amenaques si es repetia l'espectacle, però no es pogué treure res en clar.

La veu s'ha repetit altres vegades més, i com no es pot descobrir d'ahont procedeix, tothom ja creu qu'és qüestió de fantasmes i animetes que s'haurán revoltat contra el Califa del poble.

Ahont hem arribat!

ELMO EL TEMERARIO



¿el Pabelló per a Tuberculosos?...

¿Què passa amb el Pabelló de Tuberculosos de l'Hospital?

Després de la intensa propaganda, oferiments valuosos i la crescuda quantitat recaptada, la cosa ha quedat com morta, puig passen els mesos i sempre estem igual.

La gent ja es cansa de mormorar i vol sapiguer net i clar per què no's comensen las obres, sobre tot tractanse d'un afer benèfic, en que tot tindria de ser cristallí, puig no's comprèn tanta deixadesa.

Es diu publicament que En Benaprés assegurarà que mentres en Benazet sigui Administrador no's comensaràn les obres, per haverhi la incompatibilitat entre'ls dos, de que ja parlàrem temps passat.

Si és aixís, (que després de les eleccions ja no ho creiem) la cosa va llarga, perquè en Benazet ha sigut nomenat Administrador per quatre anys més.

Vaja, vaja; i quines coses estan passant durant l'administració caciquista de Sitges!...

Diàleg de actualitat

—Pep: ¿què me'n dius de les eleccions?

—Que encare que molt disgustat, estic força satisfet, doncs s'ha de reconèixer que moralment hem ben guanyat.

—Això sí que és cert; però tindrem de rosegat dos anys més el desgovern de l'administració farsa julianera.

—Què vols fer-hi, si tenim un Cens tan ben preparat pel Cacic, que sols conta amb els seus amics i una part molt petita dels seus contraris...

—A pesar d'això, li ha anat molt prim per perdre.

—Això és degut a que molts que eren d'ell ja van separant-se'n, doncs veuen que no se'n pod esperar res de bon.

—Jo no comprenc com certa gent no ho sab veure que són una partida de farsants. Mira si ens en han enganyat de vegades amb les ditzoses Cases Barates, que tan i tan convenientes són!...

—Això sol ja bastaria per a retirar-li la confiança.

—Però, i del Matadero, que és l'única obra que 'ls julianers han començat, ¿què me'n dius?

—Que 'ls retrata de plè a plè, i demostra ben clarament qui són ells. Una obra en la que pensen que hi fan un gran negoci amb la venda per 50 mil pessetes, i al començament del nou edifici (segons ells mateixos diuen) ja hi han portat gastades 67 mil pessetes, i que per a acabar-lo encare'n falten altres 50 mil, més aviat més que menys... ¡calcula!

—Però, en definitiva, per què no acaben de construir-lo?

—Doncs perquè, en definitiva, falten les pessetes.

—Aixís ¿quàn l'acabaràn?

—Per mi, may! Ja està bé per ells tal com es trova.

—Però... no podràn pas fer-lo servir...

—¡això ¿què importa! No van cobrat les pessetes? no van gastar

les pessetes?... Doncs, ja n'hi ha prou. El que hi hagi o no hi hagi Matadero, a ells res els importa: els hi és igual.

—Està bé; però això és interí.

—Conforme. Ja ho va dir no fa molt En Mitjans que hi ha interinitats que duren tota la vida. I això serà una d'elles. I si nó, el temps per testimoni.

—¡Quina barra i quín fàstig, si això resultés veritat!... Encare, que, al capdavant, res m'extranyaria, doncs cada dia n'hi tinc més de desconfiança en aquella trepa, amb tantes i tantes ensarronades com han fet al poble.

—Espéra't doncs, que aquestes cada vegada seràn més grosses.

—Vols dir... vols dir...?

—No, que t'enganyo. Has de pensar que, a pesar de tants quartos com s'han fet amb lo que se han pulit, a la Casa Gran no hi ha una pela. I no pod pagar-se ni lo que 's fa ni lo que s'ha fet... I convé enredarse força amb vendes i amb compres, encare que sempre es facin uns negocis com el d'En Robert amb les cabres; i vinga ensarronar a qui 's pugui; i embolica que fa fort...

—Cor que vols cor que desitjes.

—Sí, sí; que'l que oli remena...

—Vols dir que'ns trovem a Sitges o bé a la «Sierra Morena»?...

JUST.

Reemplaç del Exèrcit: 1922

Llista dels minyons sorteijats el prop-passat diumenge, amb el número que respectivament va correspondre'ls hi:

- 1 Bernat Holgado Pérez.
- 2 Magí Planas Pascual.
- 3 Pere Sardà Grimau.
- 4 Jaume Espasa Romeu.
- 5 Julio Martín Herrera.
- 6 Rafael Ribas Mestres.
- 7 Josep Milá Arnabat.
- 8 Magí Pons Sales.
- 9 Antón Mora Mora.
- 10 Rafael Durán Juliachs.
- 11 Josep Albors Trenzano.
- 12 Jaume Solsona Vives.
- 13 Joan Sanhigini Miquel.
- 14 Bartomeu Plana Pañella.
- 15 Manel Alcacar Miguel.
- 16 Josep M.^a Bartés Marsal.
- 17 Joan Benaprès Oller.
- 18 Antón Nicolàs López.
- 19 Vicens Ibañez Monserrat.
- 20 Josep Piquer Serrano.
- 21 Francisco Pagés Gustems.
- 22 Josep Alcaraz Barón.
- 23 Llorens Mirabent Ferret.

- 24 Salvador Baqués Miret.
- 25 Joan Henríquez Rodríguez.
- 26 Nicolau Coronas Salamero.
- 27 Joaquim Pérez Fornet.
- 28 Amadeu Juan Coll.
- 29 Rafael Comas Marcé.
- 30 Jaume Ferret Comas.
- 31 Josep Gresa Gargallo.
- 32 Joan Puig Mestres.
- 33 Josep Bosch Pons.
- 34 Joan Montaner Capdet.
- 35 Pau Raventós Ferrer.
- 36 Pere Martí Planas.
- 37 Magí Marcé Llosas.
- 38 Anton Salduendo Selvá.
- 39 Josep Antón Alemany Franco.
- 40 Joan Tutusaus Fusté.
- 41 Josep Fullera Bernat.
- 42 Josep Antón Gimeno González.

Un llibre damunt la taula

EL CRISTO DE VELÁZQUEZ.—Miguel de Unamuno.—Edicions «Calpe».—Madrid, 1920.—4 pessetes.

Austeritat. Salmodia de cant pla. Reixa claustral de ferro forjat. Poesia d'un esperit maceradíssim, ampla, feixuga i morada com una capa bisbal. Evident contrasentit entre els dos noms inscrits en la coberta. Unamuno i Velázquez tenen un nexa que els apropi? L'obra del pintor no és altra cosa que el pretext per a que el poeta creï. D'igual manera que les al·lusions bíbliques al marge del poema no són més que l'encanyissat entre el qual munta, cau i s'entrelliga l'èura retallada de l'inspiració unamunesca. El Crist velazqueny, tan poseur i alexandrinat, Crist de saló reial, Crucificat a la vainilla, no té res que veure amb el sò greu, depurat, quelcom esterilitzat, però sempre entusiasta dins la esquerperia volguda del poeta vasco que escriu en castellà. Perquè la sensació de cosa acerba, rígida, musculosa del vers de l'Unamuno no és resultant involuntària sinó conseqüència cercada. Vegem-ho sinó: El Crist clavat en la Creu (no el Crist de Velázquez, sinó el Crist, Déu, simplement) s'apareix a l'esperit del poeta i aquest l'evoca en el paper. Tot li serà motiu per a construir l'escena cruent, per a fundar un escenari entorn la figura divina i adhuc una figura divina personal (el Crist de l'Unamuno, l'imatge del Crist interior de cada Poeta) sobreposada i anul·lant la imatge pintada que li dona motiu per a cantar. El cos sacrosant, el cel, la terra, els elements, en una bellíssima orgia arbitradora, tot contribueix a suggerir el seu veritable Crist i a evocar la suprema circumstància de sa Crucifixió i del martiri precursor. El poema és dividit en quatre parts, com podria ésser-ho en dos o en vuit. La primera conté més de trenta poemes, la darrera no arriba a tenir-ne la meitat. Tots els versos acaben en paraula plana i el darrer de cada poema en paraula aguda, marcant així més durament el desig de contenció de l'escriptor. (Exceptuem-ne alguns que per descuit o per voluntat de l'autor no acaben en mot agut). Hi han versos curts, altres massa llargs, i encabellaments entre ells, que accentuen la duresa de l'execució. Però per damunt de tot això — cosa curiosa — hom hi troba del començar al acabar una harmonia delitosa. D'on vé? No cal dir-ho! Del verb vivíssim, palpitant, balbucejant com una criatura recent nada, d'aquest

esperit vasco, que escriu en castellà i que mereixeria ser català, com a suprema honor a la puresa de les seves concepcions. Perquè les imatges, les caigudes, les elevacions, el trenat del poema, tot és conseqüència lògica de la disposició d'esperit de l'Unamuno, tot és concreció de paraules vives a l'entorn de la primera paraula viva de cada poema. I aquesta gran puresa de la seva paraula li reporta troballes meravelloses, versos que fan esgarrifar d'emoció. Parlem només, de aquell formidable: «Tierra panera, lo pariste tu», entre tants altres! Lliçó preclara — però fecunda? — la d'aquest llibre per a la literatura castellana actual. La prosa i el vers castellà d'avui és la concreció (salvant excepcions honroses, veritablement honroses en aquest cas) de totes les turpituds i les grosseries i les banalitats hagudes i per haver. Després de la lectura d'un llibre castellà és quan jo sento més l'orgull d'ésser català. Però jo confesso amb tota l'ànima i amb la joia més gran que Miguel d'Unamuno és l'únic escriptor castellà, de naixença vasco, qui omplena magnament els arguens del meu esperit a cada lectura d'una obra seva. Per aquesta magnanimitat, i per l'asserenament que acaba de dur-me amb «El Cristo de Velázquez», jo voldria avui tenir-lo prop meu per a pendre-li les mans i besar-li la noble testa fadigada (púrpura i argent i la doble llanterna versicolor dels ulls) de tantes lluites, però sempre coronada per l'oliviera de tots els conreus, de totes les disciplines (novela, teatre, poesia, estudis filosòfics). I que em perdoni el nostre Rector de l'Universitat de Salamanca si mai llegeix aquestes ratlles, que tal volta titllarà de «garambainas» com'ell sol dir, però que són el palpitant de «la carne del alma» (com ell ama repetir) de l'humil aprenent que les ha escrites.

E.

DE SANT PERE DE RIBAS

Consagració definitiva

Pese o no pese al repugnante caciquismo la candidatura de la «Sociedad de Agricultores obreros» ha sortit triomfant. Tenien pà a l'ull els qui creien el contrari.

Però no ha sigut pas el triomf electoral la victòria més grossa assolida pel nostre insigne redemptor. La victòria magna és estat les imponents manifestacions dels felissos pagesos en els dies de la votació i escrutini. Això sí que fou la gran odíssea, la consagració definitiva del nostre «Noi del Sucre»!

Quina ràbia no deuria tenir aquell pocavergonya de XX al veure aquell futral de pagesos aguantant que hores seguides la camorrada de fer guàrdia als Col·legisl!

I el Dijous? L'escrutini havia de celebrar-se a les deu del matí; doncs bé: a les set de la matinada ja 's passejaven pels nostres carrers nombroses colles de pagesos endiumenjats, amatents que no 'ls hi estafessin lo que en buena lid haviem guanyat el diumenge anterior. Fa enternir la fé d'aquesta gent que hom creïa despullada d'ideals: s'aconhorta de perdre mig jorn per a convencer-s per 'sos propis ulls de que d'ençà d'aquell instant solemne quedaven amos del poble! Bella realitat! Ja no podem patir més!

Però, admirem la gran modèstia del nostre redemptor! Durant tot el matí no se l'hi vegé el pèl enlloc! Un altre, jo mateix, no m'hauria pogut reprimir de rebre les aclamacions del pueblo soberano.

Ara és l'hora, a nics! És qüestió d'acabar d'ensorrar l'odiós caciquisme que de temps immemorial venia imperant en la nostra població.

A veure si s'pot lograr que el que fins ara havien hagut de pagar els pagesos associats per anar mantenint al Sr. Ricart, quedi repartit entre tots els contribuents de Ribes.

Ya sé que algún enemic del nostre incomparable redemptor em dirà que els presupostos no s'han fet per a engrèixar a ganduls o vividors; però a n'els que això diguin se 'ls hi pot oposar un argument de pes.

En totes les grans ciutats hi han jardins botànics i zoològics on tota mena d'arbres i plantes i espècies de tota la fauna mundial hi són exposades per a esplai del públic curios. Això a Ribes; no podem tenir-ho perquè nostra població no compta amb mitjans per a una empresa d'aquesta importància. Però no s'ns pot negar que, si a Ribes no podem tenir un *parque* amb totes les de la llei, en canvi tenim un exemplar *sui generis* que no necessita ni cleda ni gàvia per a que tothom pugui contemplar-lo; només falta que l'atipin. Deixarà Ribes de fer un petit esforç, un insignificant sacrifici, per a aquest *exemplar* que la Providència ha posat entre uosaltres, se la campí, no sols a l'esquena dels que fins ara l'han mantingut, sinó de la del poble en general? Regateiant una mica potser amb cent duros al mes n'hi hauria prou; una porqueria!

I doncs! perquè us creïeu que alguna vegada havien tancat el Sr. Ricart a la Modeló? Ignocents! Perquè a Barcelona ens el volien *birlar* per a la seva col·lecció!

Alerta, amics! Estiguem al *tanto* de que a Barcelona no'ns robin al nostre redemptor perquè em sembla que hi ha un gròs interès en desposseir-nos d'un tan magnífic exemplar; doncs per al Parc de la comtal ciutat, la adquisició del nostre *homo sapiens*, constitueix lo que la cèlebre *Gioconda* per al Museu del Louvre de París.

Mot de la fin: Reconeguda arreu i per tothom la meua admiració pel qui ens està *redimint*; qualques compatricis s'han adreçat a la meua insignificant persona per a que intercedís prop del nostre redemptor a fi de veure si'ls podria encabir en la *plantilla* d'emplèats del Municipi, una volta en son poder l'Administració municipal. Faig públiques les sollicituts llurs; vagin comptant: cinc municipals de peu, vint agutzils, disset serenos, deu enterra-morts, setze burots, vintitrés *guarda paseios*, dotze secretaris particulars, sis municipals de cavall, vuit metges municipals, set veterinaris, nou apotecaris, quinze de policia secreta, vinticinque pinxos, catorze caixers, tretze llevadores, i vuitanta dós per acabar d'escurar els ossos de pollastre que deixi. En total, dugues-centes vuitanta dugues demandes; una vegada feta la *plantilla* podràn escollir-se entre aquests 282 sollicitants, als qui reu-nexin millors condicions per als respectius càrrecs.

P. DE LA S.

Carnaval i Setmana Santa

En aquesta setmana de Carnaval es quan l'Humanitat està més en desacord. Mentres uns riuen, i ballen, i canten alegrement en els salons de les societats recreatives, en les Iglesies els més grans devots, agenollats, imploren la pietat divi-

na per la follia humana. I en el bullició passar del xivarri de les comparses triomfants pels carrers, les beates, acoten, tristament, el cap, davant la visió de la pietat vensuda.

Aquest contrast ens fa el mateix efecte que una casa on hi ha un bateig, que en té al costat un altra en la que aquell dia hi enterren algu de la família.

La Mort davant de la Vida. Però, ¿es que la pietat és Mort? No, la pietat és reculliment, és Silenci. Diguem, doncs, el Silenci davant la Follia. I, trobats front a front aquets dós enemics, ¿qui guanya? La victòria depèn de l'escenari en que es topen.

En els grans camps i en les grans ciutats arrasades del Nord de Fransa en el temps de la gran guerra, la Follia fou vensuda perquè la Desolació i la Mort planaven per tot. En una ciutat próspera la Follia venç.

Però després de la Victòria, Follia tot seguit és lassa. I amb el Dimecres de Cendra comença la revènja del Silenci. I en els dies amargs de Setmana Santa, Silenci venç, i fins els qui eren en els dies llunyans del Carnaval, de la colla de la Follia, amb la mantellina al cap o amb el barret llevat, van a implorar pels monuments la gràcia divina.

Així com deiem que en els dies de Carnaval es quan l'Humanitat es mostra més en desacord, en la Setmana Santa és quan l'Humanitat és més junta.

CLAC

Sessions de l'Ajuntament

ORDINARIA DEL 13

La presideix En Mitjans; assistint hi els regidors Durán, Martín, Serra, Guillot, Padró, Planas Robert i Martí Escala.

Aprovada l'acta de la sessió anterior, es llegeix una proposta de la Presidència relativa a ratificar la oferta de terrenys per a construir la Biblioteca Popular de la Mancomunitat de Catalunya.

Respecte a aquest particular parla En Mitjans, ho repeteix En Durán i ho aclareix En Planas Robert; quedant aprovada una nova proposta.

S'aproven els comptes de l'Hospital, que quedaren sobre la taula en la sessió anterior; els del llum elèctric del mes de Gener i tres d'En Tomàs Matas per serveis varis.

S'acorda empadronar com a veí a don Manuel Bernal González.

Es concedeix permís d'obres per a la modificació de les façanes de finques de sa respectiva propietat, als senyors Joaquim Antoni i Salvador Mirabent i a D.^a Dolores Vilanova de Montané.

Es llegeix una moció signada per En Guillot i En Martín demanant s'envii un telegrama al Govern Central per a que aixequi la suspensió de les garanties constitucionals en aquesta província.

El primer dels firmants la explica en el sentit d'haver desaparegut les causes que en 1917 determinaren la suspensió.

En Durán vol s'hi afegeixi «contra la campanya del Marroc, i aixís s'acorda».

En Martín manifesta que en la sessió del 28 de Desembre últim va llegir-se una co-

municació notificant que se l'expulsava del Partit Socialista i que per lo tant es representava ell sol. Rebutja tal afirmació, per quant no fou elegit solsament pels vots dels socialistes. Entén que se li ha fet una injustícia, i que en aquest afer s'hi veu la manca de perspicàcia d'En Durán, per quant en aquella sessió, després d'haver declarat que l'expulsaven, se li conferiren altres càrrecs per als quals els seus ex-companys el votaren, lo que resulta el comble de la inconseqüència. A pesar de tot diu que és i continuarà sent lo que sempre ha estat, o sigui socialista, i obrer amb molta honra.

En Mitjans diu que la comunicació de la Agrupació Socialista va llegir-se com una atenció, quedantse'n enterats, i diu que 'ls nomenaments ja estaven fets.

En Martín li rebat això últim, amb fonaments molt raonables.

En Durán, que precisament és un dels que fan lo contrari, diu que les coses de partit no s'hi han de portar al Consistori; que ells consideren que allò no ho era una injustícia; que 'ls homes amb les obres es coneixen i que En Martín avui inclòs és «esquirol». Fa història d'alguns successos rescents, s'embrancha amb altres històries pretèrites i n'insinua altres de futures, per volguer demostrar que la proposta de les suplències ja era a sobre la taula.

En Martín va per rebatre lo afirmat per En Durán, però En Mitjans li impideix amb aquestes lapidàries paraules:

«Osted hablará cuando la Pracidènsia li conseda la vènia. Ahora ha habladu de este asunto porque viera que no és reaccionariu y porque usted se desahugase delante del público.» ¡Renacuacu!

En Martín protesta de la prohibició presidencial i contesta com pod an En Durán, que fa l'orni.

En Mitjans s'hi entrefica, dient que 'ls altres tenen raó i que com que ha canviat és «esquirol».

En Martín replica an En Mitjans amb aquestes paraules: «Más cambios de casaca que los que ha hecho usted, no los haré nunca».

(Riallada general que dura bona estona.)

En Mitjans, fet una fúria i etgegant els embuts a trompons, diu en castellà: «A mí ninguno pueda tacharme nada. Yo siempre he sido lo mismo. A mí cuando ma conuinu ma separó del partido y nada más». I com sigui que va a enredarse explicant qüentos, En Planas i En Martí protesten de que la Presidència en lloc de posar ordre provoqui desordre.

Es inútil consignar que promouen un gran escàndol semblants increpacions a la Presidència.

Aquesta dona l'incident per acabat i concedeix la paraula an En Martí Escala, qui comença a fer-ne ús prenent peu de la discussió anterior. En Mitjans li retira tot furios dientli: Si vostè creu que ve aquí a burlarse de la Presidència, està molt equivocat; vostè ve aquí amb actitud pinxeca a excitar les ives, o els ànims, o etc., etc., per lo que li retiro la paraula, etc., etc.

En Guillot reclama que en lo successiu el Consistori hi tingui més cuidado en aquestes petiteses de partit; doncs si no se hagués donat lectura a aquella comunicació l'altre dia, ara no hauria passat res. I se ha de tenir en compte que lo que aquí ha de venir-se a fer és administrar.

En Planas també diu algunes paraules en aquest sentit, contestantli En Mitjans que tots tenim una debilitat.

En Durán torna a parlar de lo mateix al menys deu minuts seguits, sense que En Mitjans hi tingui res que dir, i està en que aquest afer devia portarshi a la sessió consistorial, perquè els que hi intervenen representen un sector d'opinió pública.

En Planas Robert li replica que amb unes declaracions que haguessin fet el cap

de la minoria i l'interessat n'hi havia ja prou.

En Martín contesta an En Durán que ell no ho és d'esquirol, sino que és are i prudent de sabater, «i dels que sempre han pagat». El públic ja comprèn el què.

En Martí Escala pregunta què ha de reunir-se la Comissió de Foment. Se li contesta que demà i s'aixeca la sessió.



Dietari de la vila

DIUMENGE

A la tarda, en la «Casa del Pueblo», el Sr. E. Duch i Salvat dona una conferència prèviament anunciada per programes.

** A la nit té lloc en «El Retiro» el *grrran* assalt de disfresses, fent hi cap en total set d'ambdós sexes.

DIMECRES

Significats «convulsionistes» obsequien en la ciutat comtal al conferenciant del diumenge, el qual sembla que perteneix a la Redacció del «Eco de las Cloacas».

Cada dia es va comprènent més el per què de certs «treballs subterranis».

DIJOUS

Amb motiu d'ésser avui el Dijous gras, a la nit en els salons del Prado i El Retiro, adornats convenientment, s'hi celebren els acostumats Balls de Societat de Carnaval, resultant molt lluits.

** Aquest matí compareixen al Jujuat d'Instrucció del Partit alguns estimats amics nostres per a respondre a una denúncia presentada per injúria i calúmia per En Joanet Mitjans contra els apreciats conveins Isidor Cartró, Sebastià Mora i Josep Marçet.

Mireu que volguer estar nèt de haver exercit coaccions el dia 5 de Febrer, pel sol fet de no haver se mogut *casí* de la Casa gran, és cosa ben peregrina!..

Sembla que aquest assumpto donarà molt de joc, interveninthi documents en que hi figura el membret de l'Alcaldia i que potser serviràn de base per a formular una contra-denúncia criminal.

DIVENDRES

Aquest matí és conduït al camp del repòs etern el cadavre de l'apreciada compatricia Na Francisca Puig i Segarra de Busquets, passada a millor vida a la edat de vintisis anys.

En l'acte de l'enterro bon nombre de companyes li fan guàrdia d'honor, amb atxes enceses, i sobre el fèretre hi figura una hermosa corona de flors naturals.

Als seus afligits espòs, pares i demés familiars els testimoniem nostre pèsam.

** Aquesta tarde són conduïds al clòs sagrat les mortals despulles de la bondadosa compatricia D.^a Bonaventura Carbonell i Mas d'Olivella, que ha deixat de existir a la edat de 79 anys.

Rebin amb tan trist motiu els seus desconsolats espòs, fills i demés família la expressi del nostre condol

Noves varies

Air cap al tard se 'ns feu entrega d'una carta signada per En Joan R. Benaprès, a l'objecte de que se li publiqui.

Devant la impossibilitat de transmetre-la a l'Imprempta per a que surti ja en aquest mateix número, ens veiem precisats a guardar-la per al pròxim, en el que la publicarem amb *escreixa*.

Aquets dies de Carnaval es celebrarán en el Prado Suburense:

Diumenge: tarde, cine i ball; i vespre, ball de Carnestoltes.

Dilluns: tarde, ball infantil i exposició de nines; i nit, gran assalt de disfrees.

Dimars: tarde, ball de les dues hores; i nit, bullició ball de mà-cares, que potser sigui precedit de comparsa.

GREGORIO MIRABENT HILL

Carretera Nueva, 5 * SITGES * Teléfono núm. 377

Transportes Económicos S. A. (Antigua Agencia Bonet)
Plaza S. José Oriol, 2 - BARCELONA - Teléfono núm. 773 A.

Transportes por F. C., a grande y pequeña velocidad, de domicilio a domicilio

Tengo el gusto de poner en conocimiento del Comercio y del público en general, que a partir del día de la fecha ha quedado establecido el servicio de **AGENCIA** para el **Transporte de Mercancías** en **grande y pequeña velocidad**, en combinación por el ferrocarril; contando para ello con elementos y personal adecuado para la prestación de dicho servicio en las mejores condiciones y bajo unas tarifas lo más reducidas posible.

Para toda clase de encargos y detalles, dirigirse en esta a la Dirección de la presente y en Barcelona a la susodicha Antigua Agencia BONET. Confiando varme honrado con sus gratas órdenes, aprovecho gustoso esta oportunidad para ofrecerme de Vd. atto. y s. s.

Gregorio Mirabent Hill.

Para su gobierno le participo que en el caso de que las circunstancias exigiesen tener que hacer el transporte directamente por carretera, cuenta esta su casa con medios para ello, estando dispuesta a efectuarlo en beneficio de sus clientes.

Fábrica MOSAICS

ANTON PAGÈS I C.^ª

Grandioses existencies

Sorça varietat en artístics dibuixos
d'exquísida novetat

Exit creixent pels seus bons resultats
d'aquesta nova indústria sitgetana

PREUS REDUITS

Carretera de Barcelona, n.º 3

SITGES



Phosphorrenal ROBERT

RECONSTITUYENTE granulado - elíxir - inyectable

PREPARADO POR JOSE ROBERT Y SOLER

INGENIERO QUIMICO Y FARMACEUTICO

Calle Lauria, 74 - FARMACIA - BARCELONA

Camiseria y Gorbateria

32, BOQUERIA, 32

• BARCELONA •

GRAN ASSORTIT

en

Camisas, corbates, mocadors
y tots els articles pertanyents al ram

La Camiseria que ven més barata
Especialitat en camisas á mida



Dr. M. Farrán

Cirurgiá-Dentista nort-americaná

Parelladas, 30 - Sitges

Moscatell llegítim

VIDUA DE ROBERT

A LITRES I EMBOTELLAT

Sant Pere, 3

SITGES

Gran Magatzem de MOSAICS i RAJOLES de totes menes

ARRAMBADORS de Rajoles de Colors de totes classes Representant exclusiu de les RAJOLES BELGUES marca H de la casa Guilliot de Bruxelles

JOAQUIM IMBURO

Sant Bartomeu, 42

— SITGES —

Telefons 338 i 398